

Sygn. akt VI Ka 532/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron (spr.)

Sędzia Andrzej Tekieli

Sędzia Daniel Strzelecki

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w J.: M. S.

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2021 r.

sprawy:

1. **J. B.** ur. (...) w N.na terenie B., s. A. i A. z d. L. oskarżonego z art. 276 kk, art. 271 § 1 kk, art. 273 kk

2. **B. G.** ur. (...) w K., s. D. i A. z d. F. oskarżonego z art. 271 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 22 maja 2019 r. sygn. akt II K 342/17

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego B. G. w punkcie I części dyspozytywnej i przyjmując, że w dniach 8 i 11 lipca 2015r. jako instruktor prawa jazdy, osoba uprawniona do wystawiania dokumentu poświadczył nieprawdę w dokumencie mającym znaczenie prawne – w karcie przeprowadzonych zajęć w szkoleniu na prawo jazdy kat. A w Ośrodku (...) E.w J. dotyczącej szkolenia R. P. od 27 czerwca 2015 roku do 21 sierpnia 2015 roku poprzez wpisanie, że w tych dniach R. P. odbył szkolenie w wymiarze łącznie 5 godzin podczas, gdy w tych dniach nie odbywał szkolenia, nie wpisując odbycie szkolenia praktycznego jakie miało miejsce w sierpniu 2015 roku, ustala, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znikomy i na podstawie art. 17§1 pkt 3 kpk postępowanie umarza;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych B. G. i J. B. w ten sposób, że:

- w punkcie IV części dyspozytywnej uzupełnia podstawę umorzenia o art. 17§1 pkt 3 kpk,
- w punkcie VII części dyspozytywnej stwierdzając, że na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w części dotyczącej umorzenia postępowania koszty sądowe ponosi Skarb Państwa,
- uchyla rozstrzygnięcie z punktu VIII części dyspozytywnej;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych B. G. i J. B. kwoty po 2520 złotych tytułem zwrotu kosztów obrony przed Sądem I instancji i orzeka, że wydatki związane z udziałem obrońcy w postępowaniu odwoławczym obciążają oskarżonych;

V. zwalnia oskarżonych J. B. i B. G. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej nieuwzględnienia apelacji ich obrońcy i stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej nieuwzględnienia apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 532/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z 22 maja 2019 r., sygn. akt II K 342/17			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca oskarżonego			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	11	J. B.	oskarżony nie był karany; czyn zarzucany w a/o	karta karna	k. 689
		B. G.	oskarżony nie był karany; czyn zarzucany w a/o	karta karna	k. 690
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	J. B. B. G.	Prawdziwość wyjaśnień oskarżonych co do zasad i metod zakreslania danych w karcie szkoleń na prawo jazdy; czyny zarzucane oskarżonym w a/o	Protokół pokontrolny wraz z załącznikami	k. 621-650	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą					

ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	karta karna	Dokumenty urzędowe; niekwestionowane przez strony.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Protokół pokontrolny wraz z załącznikami	Dowód nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia; adnotacje zawarte w protokole nie dotyczyły zarzutów stawianych oskarżonym w niniejszym postępowaniu.	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>w _____ apelacji obrońcy oskarżonych:</p> <p>1. na zasadzie art. 438 pkt 1 k.p.k.:</p> <p>- w odniesieniu do oskarżonego B. G. obrazę art. 271 § 1 k.k. przez przypisanie B. G. sprawstwa czynu określonego w dyspozycji tego przepisu, polegającego na wpisaniu w karcie przeprowadzonych zajęć nieprawdziwej ilości godzin szkolenia praktycznego, odbytego przez R. P., podczas gdy ustalone przez Sąd okoliczności faktycznie nie uzasadniają poglądu, iż zachowanie oskarżonego wypełniło</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>znamiona ustawowe zawarte w dyspozycji przepisu wyżej wskazanego;</p> <p>- w odniesieniu do oskarżonego J. B. obrazę art. 273 k.k. przez przypisanie J. B. sprawstwa czynu polegającego na złożeniu w Urzędzie Miasta J. książki ewidencji osób szkolonych, w której treści poświadczono nieprawdę co do rezygnacji R. P. z kontynuowania szkolenia, podczas gdy ustalenia faktyczne Sądu I instancji nie pozwalają na przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego wypełniło ustawowe znamiona czynu przypisanego mu przez Sąd.</p>		
<p>w _____ apelacji prokuratora:</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

wpływ na jego treść wyrażający się w błędnym uznaniu, iż B. G. w okresie od czerwca 2015 r. do 21 sierpnia 2015 r. jako instruktor prawa jazdy, osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, nie poświadczył nieprawdy w dokumencie mającym znaczenie prawne – karcie przeprowadzonych zajęć w szkoleniu na prawo jazdy kategorii A w Ośrodku (...)E.w J. ul. (...) dot. szkolenia R. P. w okresie od czerwca do 21 sierpnia 2015 r. poprzez wpisanie nieprawdziwej liczby godzin odbytych zajęć praktycznych szkolenia, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, z uwzględnieniem treści przepisu art. 24 pkt 1a ustawy z dnia 05 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami oraz

<p>treści rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 13 lipca 2012 r. w sprawie szkolenia osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, instruktorów i wykładowców (Dz.U. 2012.1019) prowadzi do wniosku przeciwnego, tj. do uznania, iż oskarżony dopuścił się poświadczenia nieprawdy w tym dokumencie we wskazanym zakresie.</p>		
<p>3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji nieprawidłowego ustalenia, iż stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

dopuszczył się oskarżony B. G., polegającego na tym, iż jako instruktor prawa jazdy w dniach 8 i 11 lipca 2015 r. czyli osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, poświadczył nieprawdę w dokumencie mającym znaczenie prawne – karcie przeprowadzonych zajęć w szkoleniu na prawo jazdy kategorii A w Ośrodku (...)E.w J. ul. (...) dot. szkolenia R. P. w okresie od czerwca do 21 sierpnia 2015 r. poprzez wpisanie, że w tych dniach R. P. odbył szkolenie w wymiarze łącznie 5 godzin, podczas gdy w tych dniach nie odbywał szkolenia, nadto pomijając wpis dotyczący szkolenia praktycznego, jaki odbyty został w miesiącu sierpniu 2015 r., które to zachowanie wyczerpało ustawowe

<p>znamiona czynu zabronionego z art. 271 § 1 k.k., nie są znaczne, co skutkowało że Sąd I instancji niezasadnie warunkowo umorzył postępowanie karne na okres 2 lat próby, choć prawidłowa analiza i ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że stopień zawinienia i społecznej szkodliwości tego czynu są znaczne.</p>		
<p>4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść wyrażający się w błędnym uznaniu, iż oskarżony J. B. w dniu 26 lipca 2016 r. w J., woj. (...), podczas czynności przeszukania nie ukrył dokumentu w postaci karty przeprowadzonych zajęć w szkoleniu na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>prawo jazdy kategorii A w Ośrodku (...)E.w J. ul. (...) dot. szkolenia R. P. w okresie od czerwca 2015 r. do 21 sierpnia 2015 r., którym nie miał prawa wyłącznie dysponować, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, uwzględniająca wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, zasady prawidłowego rozumowania prowadzi do wniosku przeciwnego, tj. do uznania, że oskarżony dopuścił się powyższego przestępstwa.</p>		
<p>5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść wyrażający się w błędnym uznaniu, iż oskarżony J. B. w dniu 18 stycznia 2016</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

r. nie użył w
K. woj. (...) poświadczających
nieprawdę dokumentów w
postaci karty z przeprowadzonych
zajęć oraz książki ewidencji
osób szkolonych (...), założonej w
dniu 03 stycznia 2011 r. w toku
postępowania przygotowawczego
prowadzonego przez
Prokuraturę Rejonową w
K.o sygn. akt (...) (aktualna
sygn. akt (...)), podczas gdy
prawidłowa analiza
zgromadzonych w sprawie
dowodów, uwzględniająca
wskazania wiedzy i
doświadczenia życiowego,
zasady prawidłowego
rozumowania prowadzi do
wniosku przeciwnego tj.
do uznania, że oskarżony
dopuścił się powyższego
przestępstwa, bowiem
dokumenty te mają znaczenie
prawne dla czynienia
ustaleń w

<p>zakresie tego, czy doszło do narażenia R. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu podczas odbywania przez R. P. kursu nauki jazdy na kat. A.</p>		
<p>6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść wyrażający się w błędnym uznaniu, iż czyn opisany w pkt IV tj. iż oskarżony J. B. w grudniu 2015 r. w J., jako osoba uprawniona do wystawienia dokumentu - instruktor prawa jazdy i właściciel Ośrodka (...)E.w J. ul. (...), poświadczył nieprawdę w książce ewidencji osób szkolonych (...) założonej 3 stycznia 2011 r. w ten sposób, że w rubryce dot. szkolenia R. P. w okresie od czerwca 2015 r. do 21 sierpnia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

2015 r. wskazał, że R. P. zrezygnował ze szkolenia w dniu 15 grudnia 2015 r., podczas gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca, oraz czyn opisany w pkt V a/o tj. iż w grudniu 2015 r. w J., oskarżony J. B. użył poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci karty z przeprowadzonych zajęć oraz książki ewidencji osób szkolonych (...), założonej w dniu 3 stycznia 2011 r. w Urzędzie Miasta J., stanowią jeden czyn zabroniony, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do odmiennego wniosku, a nadto nieustalenie przez Sąd, iż oskarżony J. B. w książce ewidencji osób szkolonych (...) założonej 3 stycznia 2011 r. poświadczył nieprawdę także w ten sposób,

<p>że w rubryce dot. szkolenia teoretycznego wpisał, iż pokrzywdzony odbył 30 godzin szkolenia teoretycznego, a w rubryce dotyczącej szkolenia praktycznego wpisał, że pokrzywdzony R. P. odbył 10 godzin szkolenia praktycznego, podczas gdy analiza zgromadzonych dowodów wskazuje, że okoliczności takie faktycznie nie miały miejsca,</p>		
<p>7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść wyrażający się w błędnym uznaniu, iż oskarżony J. B. w okresie od czerwca 2015 r. do 21 sierpnia 2015 r. w J., jako osoba uprawniona do wystawienia dokumentu - instruktor prawa jazdy i właściciel</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

Ośrodka (...) E.w
J. ul. (...),
nie poświadczył
nieprawdy w
dokumencie
mającym
znaczenie
prawne - karcie
przeprowadzonych
zajęć w
szkoleniu na
prawo jazdy kat.
A w Ośrodku
(...)E. w J. ul. (...)
dot. szkolenia R.
P. w okresie od
czerwca 2015 r.
do 21 sierpnia
2015 r. poprzez
wpisanie
nieprawdziwej
liczby godzin
odbytych zajęć
teoretycznych
przez
kursanta podczas
gdy prawidłowa
analiza
zgromadzonych
w sprawie
dowodów, z
uwzględnieniem
przepisu art. 23
ust 2 ustawy
z dnia z dnia
05 stycznia 2011
r. o kierujących
pojazdami oraz
treści
rozporządzenia
Ministra
Transportu,
Budownictwa i
Gospodarki
Morskiej z dnia
13 lipca 2012
r. w sprawie
szkolenia osób
ubiegających się
o uprawnienia

<p>do kierowania pojazdami, instruktorów i wykładowców (DZ.U. 2012.1019) prowadzi do wniosku przeciwnego, tj. do uznania, iż oskarżony dopuścił się poświadczenia nieprawdy w tym dokumencie we wskazanym zakresie,</p>		
<p>8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji nieprawidłowego ustalenia, że stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się oskarżony J. B. polegającego na tym, że w grudniu 2015 r. w J., jako osoba uprawniona do wystawienia dokumentu - instruktor prawa jazdy i właściciel Ośrodka (...)E.w J. ul. (...),</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>poświadczył nieprawdę w książce ewidencji osób szkolonych (...) założonej 3 stycznia 2011 r. w ten sposób, że w rubryce dot. szkolenia R. P. w okresie od czerwca 2015 r. do 21 sierpnia 2015 r. wskazał, że R. P. zrezygnował ze szkolenia w dniu 15 grudnia 2015 r., podczas gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca, był znikomy, co skutkowało że Sąd I instancji niezasadnie umorzył postępowanie karne, choć prawidłowa analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znaczny,</p>		
<p>9. obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

a mianowicie
art. 7 k.p.k.
poprzez dowolną
ocenę
zgromadzonych
w sprawie
dowodów, a
w szczególności
karty
przeprowadzonych
zajęć, książki
ewidencji osób
szkolonych (...),
zeznań
świadców: R. P.,
M. B. i J. S., co
w konsekwencji
doprowadziło
Sąd do błędnych
ustaleń
faktycznych w
zakresie
zarzutów
stawianych
oskarżonemu w
niniejszej
sprawie i
uniewinnienia
oskarżonych od
części
stawianych im
zarzutów oraz
uznania że
stopień winy
i społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego B.
G. nie jest
znaczący, oraz że
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego
oskarżonemu J.
B. jest znikomy,

niezasadny

<p>10. obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 389 § 1 k.p.k. poprzez nieodczytanie w odpowiednim zakresie na rozprawie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego B. G. w tej sprawie na rozprawie w dniu 22 marca 2018 r., której przewodniczył SSR Roman Chorab, w sytuacji, gdy oskarżony ten wyjaśniał odmiennie w zakresie postępowania z kartą przeprowadzonych zajęć podczas trwania kursu, jak też co do okoliczności w jakich doszło do przekreślenia daty 11 lipca 2015 roku na karcie przeprowadzonych zajęć, a tym samym nie dążył do wyjaśnienia przyczyn, dla których oskarżony wyjaśniał odmiennie,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	--

<p>11. obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie przez Sąd I Instancji wniosku dowodowego oskarżyciela posiłkowego z dnia 25 kwietnia 2019 roku dot. ustalenia, czy sprawa wskazana we wniosku dowodowym, o której mowa w materiale prasowym załączonym do wniosku, która toczyła się przed Sądem Rejonowym w Jeleniej Górze dotyczyła oskarżonego J. B., jeśli tak, to załączenia tych akt oraz umożliwienia złożenia wniosków dowodowych z dokumentów znajdujących się w aktach tej sprawy na okoliczność właściwości i warunków osobistych oskarżonego J.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	--

<p>B., w sytuacji, gdy Sąd dokonując rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy powoływał się na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, oceniając tego oskarżonego jako osobę doświadczoną życiowo i zawodowo, wydającą własne publikacje, rozsądną, nie dysponując w zakresie właściwości i warunków osobistych tego oskarżonego żadnymi obiektywnymi dowodami, a jedynie podanymi przez niego danymi osobopoznawczymi i własnymi spostrzeżeniami, których jednakże nie ujawnił w protokole rozprawy.</p>		
<p>12. obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 624 § 1 k.p.k. poprzez</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

bezzasadne
zwolnienie
oskarżonego B.
G. od zapłaty
na rzecz Skarbu
Państwa
kosztów
sądowych w
części w jakiej
Sąd warunkowo
umorzył wobec
niego
postępowanie
karne podczas,
gdy prawidłowa
ocena jego
sytuacji
finansowej i
majątkowej
prowadzi do
wniosku, iż
poniesienie
przez tego
oskarżonego
kosztów
sądowych nie
byłoby dla niego
zbyt uciążliwe
oraz zwolnienie
oskarżonego J.
B. od zapłaty
na rzecz Skarbu
Państwa
kosztów
sądowych w
sytuacji, gdy od
stawianych mu
zarzutów został
on
uniewinniony, a
co do jednego
- polegającego
na tym, że w
miesiącu
grudniu 2015
r. w J. woj.
(...), jako osoba
uprawniona do
wystawienia
dokumentu -

instruktor prawa jazdy i właściciel Ośrodka (...)E.w J. ul. (...) użył w Urzędzie Miasta J. poświadczającej nieprawdę książki ewidencji osób szkolonych (...) założonej dnia 3 stycznia 2011 r., w której to w rubryce dotyczącej szkolenia R. P. w okresie od czerwca 2015 r. do 21 sierpnia 2015 r. wskazał, że R. P. zrezygnował ze szkolenia w dniu 15 grudnia 2015 r., podczas gdy w rzeczywistości zdarzenie takie nie miało miejsca - Sąd ustalił znikomy stopień jego społecznej szkodliwości i umorzył postępowanie karne,

13. obrazę przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 632 pkt 2 k.p.k. poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwoty 3.744 zł i dalszych 861,12 zł podatku VAT

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>tytułem udziału w sprawie w charakterze obrońcy, podczas gdy adw. J. K. w sprawie występował jako obrońca oskarżonych z wyboru i zwrot poniesionych kosztów obrony z wyboru w części uniewinniających oskarżonych winien zostać zasądzony przez Sąd na rzecz każdego z oskarżonych w granicach złożonych przez nich w tym zakresie wniosków i przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1</p>	

Odnosząc się do treści apelacji gdy idzie o czyn oskarżonego B. G., wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy, w tym zeznania świadka R. P. w zakresie w jakim twierdził, że nie odbywał on szkolenia na prawo jazdy kategorii A w dniu 8 i 11 lipca 2015 r. Powyższą okoliczność częściowo potwierdził w swoich wyjaśnieniach oskarżony podnosząc, iż data 8 lipca 2015 r. została podpisana przez niego i kursanta. Odnosnie daty 11 lipca 2015 r. oskarżony wyjaśnił, że wpisał ją w trakcie planowania naprzód dat i godzin jazdy z kursantem. Wskazać przy tym należy, że dla odpowiedzialności B. G. za zarzucony mu

czyn – wbrew
twierdzeniom
apelującego –
nie ma znaczenia
sam fakt, że
data 11 lipca
2015 r. na karcie
szkolenia nie
została
podpisana przez
R. P., bowiem
to oskarżony
składając podpis
na ww.
dokumencie
poświadczał, że
zawarte w nim
informacje są
zgodne z
rzeczywistością.
Okoliczności te
utwierdzają w
przekonaniu, że
oskarżony nie
prowadził
dokumentacji
skrupulatnie i
na bieżąco, stąd
wpisane w karcie
szkolenia daty
nie odpowiadały
stanowi
faktycznemu.
Wpisy w karcie
szkolenia nie
zostały przez
oskarżonego
naniesione
bezpośrednio po
każdym
szkoleniu, ale
dopiero później
i to w sposób
nierzetelny, to
jest
nieodzwierciedlający
rzeczywistego
stanu rzeczy.
Z wiarygodnych
w tym zakresie

wyjaśnień
oskarżonego, a
także zeznań
R. P. niezbiecie
wynika, że
szkolenie
praktyczne w
łącznym
wymiarze 5
godzin odbyło
się, jednak nie w
datach
wskazanych w
zarzucie aktu
oskarżenia.

Sąd Okręgowy
stwierdza, że
ocena prawna
zachowania
oskarżonego jest
prawidłowa.
Zgodnie z treścią
art. 271 § 1 k.k.
odpowiedzialności
karnej podlega
funkcjonariusz
publiczny lub
inna osoba
uprawniona do
wystawienia
dokumentu,
która
poświadcza w
nim nieprawdę
co do
okoliczności
mającej
znaczenie
prawne.
Przywołane
przez skarżącego
w apelacji
rozporządzenie
Ministra
Transportu,
Budownictwa i
Gospodarki
Morskiej z dnia
13 lipca 2012

r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1019) istotnie wskazuje, że B. G. jako osoba prowadząca szkolenie zobligowany był do prowadzenia kart zajęć każdorazowo po ich zakończeniu poprzez wskazanie daty i godziny zajęć oraz potwierdzenie tych okoliczności własnoręcznym podpisem (§ 7 tego rozporządzenia).
Dodać należy, że w dniu 19 stycznia 2013 r. weszła w życie ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2015 r. poz. 155 z późn. zm.) oraz na jej podstawie, wydane zostało rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie kontroli ośrodków szkolenia kierowców (Dz. U. z 2013 r. poz. 84), które

obowiązywało w dacie czynu zarzucanego oskarżonemu. Zgodnie z § 6 ust. 1 powołanego rozporządzenia z dnia 15 stycznia 2013 r. kontrola ośrodka szkolenia kierowców obejmuje sprawdzenie m.in. prawidłowości zapisów w kartach przeprowadzonych zajęć (pkt 1b), zgodności prowadzonych szkoleń z informacjami przekazywanymi przez ośrodek (pkt 2); § 7 stanowi zaś, że osoba kontrolująca ustala stan faktyczny na podstawie zebranych dowodów w toku kontroli, a dowodami tymi są w szczególności dokumenty, wyniki oględzin, zeznania świadków, pisemne wyjaśnienia i oświadczenia oraz nagrania. Stwierdzić zatem należy, że B. G. w dacie

popelnienia
zarzuczonego mu
czynu
zobligowany był,
jako instruktor
prowadzący
szkolenia, przez
wskazane wyżej
rozporządzenie
do prowadzenia
kart
przeprowadzonych
szkoleń
(wskazywania w
nich m.in. daty i
godziny zajęć).

Poświadczenie
przez
oskarżonego
ilości odbytych
zajęć miało –
wbrew
twierdzeniom
skarżącego –
znaczenie
prawne o tyle,
że widniejące
w niej wpisy
uprawniały do
wystawienia
zaświadczenia,
na podstawie
którego kursant
mógł w
brakującej części
szkolenia
praktycznego
odbyć je i
ukończyć w
innym ośrodku.
Brak zatem
podstaw do
przyjęcia, jak
podnosi
apelujący, że
choć oskarżony
istotnie wpisał w
kartę szkolenia
kursanta

niezgodne z
rzeczywistością
daty, to taki
zapis nie miał
znaczenia
prawnego w
rozumieniu
przepisu art. 271
§ 1 k.k. Jedynie
na marginesie
podkreślić
należy, że karty
szkoleń,
podlegają
kontrolom starosty
i stanowią
warunek
niezbędny do
uzyskania
zaświadczenia o
ukończeniu
szkolenia, które
to zaświadczenie
daje dopiero
możliwość
przystąpienia do
egzaminu na
prawo jazdy
określonej
kategorii.
Poświadczenie
przez
oskarżonego
nieprawdy w
karcie szkolenia
rodzi zatem
konsekwencje
nie tylko dla
ośrodka
szkolenia
kierowców, ale
także dla osób
odbywających
szkolenie,
bowiem
nieprawidłowa i
nierzetelnie
prowadzona
dokumentacja
może

uniemożliwić
ukończenie
kursu w
pozostalej części
w innym
ośrodku bądź
przystąpienie do
egzaminu na
prawo jazdy.

W tych
okolicznościach
Sąd Rejonowy
prawidłowo
ustalił, że B.
G., będąc osobą
uprawnioną do
wystawienia
dokumentu w
rozumieniu art.
271 § 1
k.k., poświadczył
nieprawdę co
do okoliczności
mającej
znaczenie
prawne o
przeprowadzonych
przez siebie, we
wskazanej w
karcie szkolenia
dacie zajęć,
podczas gdy
w rzeczywistości
w tych dniach
szkolenia nie
przeprowadził.

Przechodząc do
zarzutu
zawartego w
apelacji obrońcy,
gdy idzie o czyn
oskarżonego J.
B., wskazać
należy, że jest
on niezasadny.
Sąd Rejonowy
prawidłowo
ustalił, że

oskarżony przedłożył w Urzędzie Miasta w J. potwierdzając nieprawdę książkę ewidencji osób szkolonych (...) założoną 3 stycznia 2011 r., w której to w rubryce dotyczącej szkolenia R. P. uprzednio wskazał, że R. P. zrezygnował ze szkolenia w dniu 15 grudnia 2015 r. podczas gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca.

Prawidłowo Sąd ten wskazał, że oskarżony byłby uprawniony do odnotowania faktu rezygnacji ze szkolenia jedynie wtedy, gdyby dysponował wyraźnym oświadczeniem kursanta o rezygnacji; przy czym R. P. rezygnacji takiej nie złożył.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie sposób przyjąć by żądanie przez R. P. zwrotu pieniędzy za kurs, jak również

jego późniejsze
roszczenia
odszkodowawcze
wobec
oskarżonego J.
B. miały
stanowić – w
sensie
domniemanym
– oświadczenie
woli kursanta.
Oczywiste jest,
że w związku
z wypadkiem R.
P. z dnia 15
sierpnia 2015
r., oskarżony J.
B. mógł zdobyć
przeświadczenie
o niechęci R.
P. do dalszej
realizacji i
ukończenia
kursu w
prowadzonym
ośrodku. Nie
stanowiło to
jednak
wystarczającej
podstawy dla
przyjęcia
rezygnacji wyżej
wymienionego
ze szkolenia.
Wyjaśnienia
oskarżonego J.
B. odnośnie
tego, że
oświadczenie o
rezygnacji z
kursu zostało
złożone przez
R. P. w
formie ustnej
nie znajdują
potwierdzenia w
zgromadzonych
dowodach.

Podkreślenia
wymaga, że
książka
ewidencji osób
szkolonych jest
jednym z
podstawowych
dokumentów
ośrodka
szkolenia
kierowców.
Stosownie do
treści § 17
ust 1 pkt 2
rozporządzenia
Ministra
Transportu,
Budownictwa i
Gospodarki
Morskiej z dnia
13 lipca 2012 r.
(Dz.U. z 2012
r. poz. 1019) ,
obowiązującego
w dacie czynu
zarzucanego
oskarżonemu,
książkę
ewidencji osób
szkolonych
przekazuje się
właściwemu
organowi
prowadzącemu
nadzór, w celu
archiwizacji,
niezwłocznie po
rezygnacji z
prowadzenia
przez
przedsiębiorcę
działalności
gospodarczej w
zakresie
prowadzenia
ośrodka
szkolenia
kierowców.
Powyższy

wymóg został przez oskarżonego dopełniony, z tym zastrzeżeniem, że wpis w książce ewidencji osób szkolonych odnośnie rezygnacji R. P. nie jest zgodny z rzeczywistym stanem faktycznym. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Sąd Okręgowy podziela też stanowisko Sądu I instancji co do kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego z art. 273 k.k., o czym szerzej w części uzasadnienia dotyczącej zarzutów zawartych w apelacji prokuratora.

Ad. 2

Wbrew zarzutowi apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że

działanie
oskarżonego B.
G. opisane w
punkcie II aktu
oskarżenia co do
zasady zostało
objęte opisem
czynu z punktu
I. Po jego
uzupełnieniu o
brak
odnotowania
zajęć z sierpnia
2015 r. opis
czynu
przedstawia
kompleksowo
okoliczności i
sposób
naruszenia przez
oskarżonego
porządku
prawnego.
Podzielić należy
w tym zakresie
tok
rozumowania
Sądu I instancji,
że na B. G. jako
instruktorze
nauki jazdy nie
ciążył obowiązek
sporządzania
dokumentacji
związanej z
częścią
teoretyczną
kursu.
Przywołany w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku art. 37
ustawy z dnia
5 stycznia 2011
r. o kierujących
pojazdami
szczegółowo
określa zadania
instruktora, do
których należy

w szczególności
instruowanie
kursantów
podczas zajęć
praktycznych.
Prowadzenie
zajęć
teoretycznych
należy z kolei do
wykładowców,
którym to
wykładowcą
oskarżony nie
był. Z kolei
wskazywany
przez skarżącego
przepis art. 24
pkt 1 a ustawy
z dnia 5
stycznia 2011 r.
o kierujących
pojazdami, który
dotyczy nauki
jazdy pojazdem
odpowiadającym
wymaganiom
określonym dla
danej kategorii
prawa jazdy
pozostaje w
tym zakresie
bez znaczenia
dla przyjęcia
odpowiedzialności
karnej B. G..
Wymóg
szkolenia
kursantów na
prawo jazdy
kategorii A na
motocyklach,
których
pojemność
skokowa
przekracza 600
cm³ jest
niewątpliwy.
Ustalenia w tym
przedmiocie są
jednak

indyferentne z
punktu widzenia
przestępstwa o
charakterze
formalnym –
skierowanego
przeciwko
wiarygodności
dokumentów.

Ad. 3

Nietrafny był
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
dotyczący oceny
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego
oskarżonemu B.
G.. Sąd I
instancji
prawidłowo
zwrócił uwagę
na okoliczności,
w których R.
P. dostrzegł
nieprawidłowości
związane z
naniesionymi
datami. Słusznie
Sąd ten ocenił,
że R. P.
godził się na
funkcjonującą
praktykę
podpisywania
karty zajęć w
późniejszym
czasie, a nie na
bieżąco. Gdyby,
dbając o własne
interesy, za
każdym razem
– licząc od 27
czerwca 2015 r.

(kiedy to po raz pierwszy odbyły się zajęcia praktyczne) żądał przedstawienia karty do podpisu to można było tego rodzaju nieprawidłowości uniknąć. Brak rzetelności, skrupulatności w wypełnianiu karty szkolenia na bieżąco i korygowania planowanych a niezrealizowanych dat obciążały B. G. jako instruktora ośrodka szkolenia kierowców, jednak sam R. P. nie zabiegał po każdorazowym spotkaniu o podpisywanie karty. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że szkolenie planowane na 8 i 11 lipca 2015 r. zostało zrealizowane w sierpniu 2015 r., a zatem liczba faktycznie odbytych godzin jest zbieżna z tą widniejącą na karcie szkolenia. Jeśli zważyć, że powyższa praktyka odnośnie

prowadzenia przez B. G. karty szkolenia nie spowodowała żadnych negatywnych skutków dla samego kursanta (R. P. mógł bowiem kontynuować kurs w innym ośrodku z zaliczeniem liczby godzin szkolenia dotychczas zrealizowanych w Ośrodku (...). B. w J.), to stopnia społecznej szkodliwości tego czynu nie sposób uznać za znaczny. Sam fakt zaistnienia wypadku z udziałem kursanta R. P., który w swojej apelacji eksponuje oskarżyciel publiczny nie ma znaczenia dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Ad. 4

Wbrew twierdzeniom apelującego brak jest w sprawie dowodów wskazujących na to, że oskarżony

dopuścił się
czynu
zarzucanego mu
w punkcie III
aktu oskarżenia.
Prawidłowo Sąd
I instancji
wskazał, że
czynność
przeszukania
przeprowadzona
została długo
po zamknięciu
przez
oskarżonego J.
B. działalności
gospodarczej i
długo po tym
jak wymagane
dokumenty
przedłożył w
Urzędzie Miasta
w J. i w
Prokuraturze
Rejonowej w
K.. Podkreślenia
również
wymaga, że
nie ciążył na
oskarżonym
wymóg
przedłożenia
wskazanych
wyżej
dokumentów w
Urzędzie i
Prokuraturze.
Brak jest
jakichkolwiek
podstaw dla
stwierdzenia, że
oskarżony
zatrzymał
oryginał karty
dla siebie.
Jedynym
dowodem
obciążającym
oskarżonego są
w tym zakresie

zeznania R. P..
Sąd I instancji
słusznie
dostrzega, że
zaangażowanie
tego świadka w
przebieg
postępowania,
zainteresowanie
sposobem
rozstrzygnięcia
sprawy oraz
zgłaszane
roszczenia
odszkodowawcze
nakazywały
podejść do
jego wypowiedzi
ostrożnie. R.
P. nie wskazał
żadnej
przekonywującej
okoliczności, na
której opierał
swoje
oskarżenie. Nie
przedstawił też
powodów, dla
których
oskarżony
miałby ukryć
kartę.
Logicznym jest
również to, że
gdyby J. B. nosił
się z zamiarem
ukrycia
dokumentu
wobec
stwierdzonych
nieprawidłowości,
to nie
przedłożyłby
Urzędowi Miasta
i Prokuraturze
nawet
kserokopii kart i
nie wydałby ich
dobrowolnie. W
tych

okolicznościach
rozstrzygnięcie
Sądu
Rejonowego
uniewinniające
oskarżonego J.
B. od czynu
zarzucanego mu
w punkcie III
jest prawidłowe.

Ad. 5

Nietrafny był
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych w
zakresie czynu
zarzucanego
oskarżonemu w
punkcie VI aktu
oskarżenia.

Przypomnieć
należy, że strona
przedmiotowa
czynu z art. 273
k.k. polega na
użyciu
dokumentu
określonego w
art. 271 k.k. lub
272 k.k. Użyciem
dokumentu jest
przedstawienie
go jakiemuś
organowi, a
nawet osobie
prywatnej, jeżeli
wobec niej ma
wywołać pewien
skutek mający
znaczenie
prawne.

Używanie musi
zatem stanowić
wykorzystanie
znaczenia
prawnego
dokumentu;

posługiwanie się
nim dla innych
celów nie
stanowi
przestępstwa z
art. 273 k.k.
(Kodeks karny.
Komentarz
aktualizowany,
red. Mozgawa
Marek, Opubl.
LEX/el.2021).
W sprawie
niniejszej
Prokuratura
Rejonowa w
K.uzyskała
kserokopie karty
z
przeprowadzonych
zajęć oraz
książki ewidencji
osób szkolonych,
które to
kserokopie
przedłożone
zostały przez
J. B. stosownie
do otrzymanego
wezwania.
Postępowanie
jakie toczyło się
wówczas przed
Prokuraturą
Rejonową w
K.dotyczyło
okoliczności, w
których R. P.
doznał obrażeń
w związku z
wypadkiem z
dnia 21 sierpnia
2015 r. w
trakcie kursu
praktycznego na
prawo jazdy. Z
kserokopii kart z
przeprowadzonych
zajęć niezbiecie
wynika, że w

dacie zdarzenia z dnia 21 sierpnia 2015 r. R. P. odbywał jazdę. W pozostałym zakresie kserokopia książki ewidencji osób szkolonych nie ma znaczenia prawnego dla tamtej sprawy (dotyczącej narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu podczas odbywania przez R. P. kursu na prawo jazdy). Wzmiankowane dokumenty nie pozwolą na poczynienie ustaleń odnośnie tego, czy doszło do popełnienia czynu zabronionego we wspomnianej sprawie. Z całą pewnością pozwolą one na ustalenie, że w inkryminowanym dniu tj. 21 sierpnia 2015 r., podczas kursu na prawo jazdy kategorii A R. P. uległ wypadkowi. Pozostałe zapisy w karcie (niezależnie od tego czy

odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny), pozostają bez znaczenia dla stwierdzenia, czy doszło do popełnienia przestępstwa na szkodę R. P., czy też nie. Z tych wszystkich względów podzielić należało stanowisko Sądu I instancji, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpało wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 273 k.k.

Ad. 6

Nietrafny był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie IV i V aktu oskarżenia. Sąd Rejonowy prawidłowo stwierdził, że zachowanie oskarżonego J. B. polegające na naniesieniu w książce ewidencji adnotacji o rzekomej rezygnacji ze

szkolenia i
następnie
przedstawieniu
takiej książki
Urzędowi Miasta
oskarżenie nie
słusznie rozbija
na dwa zarzuty.
Nie bez
znaczenia w tej
kwestii jest to,
że podjęte przez
oskarżonego J.
B. działania
zmierzały
głównie do
przedłożenia
poświadczającego
nieprawdę
dokumentu
przed
wskazanim
wyżej urzędem.
Uwaga ta
pozostaje o tyle
istotna, że nawet
gdyby
hipotetycznie
założyć udział
oskarżonego w
realizacji
przestępstwa z
art. 271 § 1 i
3 k.k., to przy
uwzględnieniu
przywołanego
wyżej celu, który
leżał u podstaw
zachowania J.
B. należałoby
w odniesieniu
do jego osoby
zastosować
zasadę redukcji
ocen
prawnokarnych
z zastosowaniem
konstrukcji
czynu
współkaranego,

jak uczynił to Sąd I instancji. Należy bowiem pamiętać, że zastosowanie tej konstrukcji zawsze wchodzi w grę jeżeli w polu rozważań sądu występują takie okoliczności jak:

a/ integralne powiązanie czynu, za który sąd skazuje sprawcę i wymierza mu karę z czynem, który uznany zostaje za współkarane przestępstwo uprzednie (bądź następne), b/ porównanie stopnia społecznej szkodliwości obu czynów, przy czym nie może być uznane za współkarane przestępstwo, które stopniem społecznej szkodliwości przewyższa czyn, który stanowi podstawę skazania, c/ z reguły tożsamość rodzajowego dobra chronionego przestępstwa głównego i uprzedniego (następczego)

oraz tożsamość
pokrzywdzonego
(por. post. SN z
dnia 25 lutego
2002 r. I KZP
1/02 - OSNKW
2002/5-6/35).

W niniejszej
sprawie
wszystkie te
okoliczności
występują, przy
czym nadmienić
należy, że zapis
naniesiony przez
oskarżonego w
dokumencie nie
przewyższa
stopniem
społecznej
szkodliwości
posłużenia się
nim przed
Urzędem Miasta
w J. (czyn z
art. 271 § 1 i §
3 k.k.). Oznacza
to zatem, że
przestępstwo z
art. 273 k.k.
jako czynność
następcza
realizująca
zasadniczy cel
działania
oskarżonego
pochłaniało
czynność
uprzednią
(wystawienie
dokumentu).
W rezultacie
zachowanie
oskarżonego
opisane w
punkcie IV i V
aktu oskarżenia
zostało
prawidłowo

zakwalifikowane
jako czyn z art.
273 k.k.

Wbrew
zarzutowi
skarżącego zapis
w karcie
odnośnie liczby
odbytych przez
R. P. godzin
szkolenia
praktycznego i
teoretycznego
nie miał
znaczenia dla
odpowiedzialności
oskarżonego J.
B.. Sąd
Rejonowy
prawidłowo
stwierdził, że
oskarżony nie
był zobligowany
do przedłożenia
karty szkolenia
Urzędowi Miasta
w J.. Co
istotniejsze i o
czym już wyżej
zasygnalizowano
w niniejszym
uzasadnieniu, to
nie oskarżony a
B. G. w sposób
nieprawidłowy i
niezgodny z
prawem naniósł
adnotacje
dotyczące dat
kolejnych
szkoleń
praktycznych z
udziałem R.
P.. Słusznie
Sąd I instancji
dostrzegł, że
wypełnienie tej
części
dokumentów nie

spoczywało na
J. B., ale na
instruktorze B.
G..

Ad. 7

Sąd Rejonowy
prawidłowo
stwierdził, że
brak jest
podstaw do
przypisania
oskarżonemu J.
B. czynu z
punktu VII aktu
oskarżenia, tj.
użycia
poświadczającej
nieprawdę karty
z
przeprowadzonych
zajęć
zawierającej
nieprawidłowe
adnotacje
odnośnie dat
faktycznie
odbytego
szkolenia
praktycznego R.
P.. Trafnie Sąd
ten wskazał, że
działanie jakiego
dopuścić się
miał oskarżony
zasadniczo
objęte zostało
opisem czynu z
pkt IV i VI
aktu oskarżenia.
Zarzut stanowi
powielenie
części skargi
złożonej w
niniejszej
sprawie.
Tytułowanie
oskarżonego J.

B. instruktorem nauki jazdy jest o tyle chybione, że instruktorem R. P., był B. G.. Sąd I instancji słusznie dostrzega, że J. B. nie czynił żadnych adnotacji w karcie dotyczącej części praktycznej szkolenia. Wskazać należy, że zarzut wpisania nieprawdziwej liczby godzin zajęć teoretycznych jest o tyle chybiony, że z karty dotyczącej tej części szkolenia niezbiecie wynika, że przy każdej rubryce odnotowane zostały data i czas spotkania, zaś osoba prowadząca i R. P. złożyli w odpowiedniej rubryce swój podpis. Twierdzenia świadka R. P., że nie odbywał szkolenia praktycznego w wymiarze godzinowym określonym w karcie szkolenia nie znajdują więc żadnego

uzasadnienia.
Sąd I instancji słusznie dostrzega, że zaangażowanie świadka w proces i konflikt z oskarżonymi (na co wskazują wypowiedzi świadka i treść pism składanych w toku procesu) nie wystarcza do podważania prawdziwości zapisów. Dodać przy tym należy, że szkolenie z zakresu ratownictwa medycznego przeprowadzone przez M. B. także zostało odnotowane na karcie R. P., co oznacza, że szkoleny musiał mieć tą kartę przedłożoną celem udokumentowania odbytego szkolenia. R. P. potwierdził podpisem prawdziwość informacji naniesionych na karcie, a zatem brak jest podstaw do ich kwestionowania.

Ad. 8

Sąd Rejonowy prawidłowo

ustalił, że czyn oskarżonego J. B. polegający na przedłożeniu dokumentu poświadczającego nieprawdę cechuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości. Słusznie Sąd ten dostrzega, że ów wpis w książce ewidencji poprzedzony był zdarzeniem drogowym z udziałem pokrzywdzonego, po którym dochodziło do konfliktu pomiędzy nim, a oskarżonym. Z tego powodu J. B. mógł zdobyć przeświadczenie o niechęci R. P. do dalszej realizacji kursu. Nadmienić przy tym wypada, że zachowanie oskarżonego nie niesie za sobą ujemnych istotnych następstw w sferze interesów R. P., który miał możliwość ukończenia kursu w innym ośrodku za zaliczeniem godzin odbytych w firmie (...).

Ad. 9

Apelacja prokuratora nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu Rejonowego, przy ocenie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne.

Zarzuty przedstawione w apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Sąd Okręgowy nie podzielił twierdzeń skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym karty przeprowadzonych zajęć, książki ewidencji osób szkolonych, zeznań świadków R. P., M. B. i J. S. oraz wyjaśnień oskarżonego J. B. i B.

G.. Stwierdzić należy, że Sąd I instancji wnikliwie rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przekonująco wykazał, dlaczego jednym dowodom i w jakim zakresie należało dać wiarę, a innym z kolei waloru takiego odmówić.

Argumentacja Sądu I instancji jest w pełni prawidłowa i mieści się w granicach wyznaczonych treścią art. 7 k.p.k.

Sąd Okręgowy podziela ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu J. B. dokonaną przez Sąd Rejonowy. Skarżący nie przedstawił w apelacji żadnych przekonujących

argumentów,
dlaczego stopień
społecznej
szkodliwości
jego czynu
należy uznać
jako znaczny.
Jedynie na
marginesie
dodać należy, że
czyn
oskarżonego J.
B. z art. 273
k.k. (podobnie
jak i czyn
z oskarżonego
B. G. z art.
271 k.k.) stanowi
przestępstwo
formalne –
skierowane
przeciwko
wiarygodności
dokumentów i
nie wymaga
zaistnienia
określonego
skutku (np.
narażenia na
niebezpieczeństwo
co powoduje że
zarówno
prokurator w
apelacji jak i
Sąd Rejonowy
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku błędnie
wymieniają
świadka R. P.
jako
pokrzywdzonego.
Sąd Okręgowy
inaczej, niż Sąd I
instancji, ocenił
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu B. G.,
stwierdzając, że

jest on znikomy,
o czym w
dalszej części
uzasadnienia.

Ad. 10

Nietrafny był
zarzut obrazu
art. 389 § 1
k.p.k. Przepis
ten stanowi
podstawę
odczytania
wyjaśnień
oskarżonego; w
określonych w
nim warunkach
wolno na
rozprawie
odczytywać w
odpowiednim
zakresie
protokoły
wyjaśnień
oskarżonego
złożonych w
tym charakterze
poprzednio w
tej lub innej
sprawie.

Nieodczytanie
wyjaśnień
oskarżonego B.
G. z rozprawy
głównej z dnia
22 marca 2018
r. nie miało
wpływu na treść
wyroku.

Poświadczenie
dat niezgodnie
z rzeczywistym
stanem
faktycznym
obciążało
oskarżonego B.
G. jako
instruktora

nauki jazdy w ośrodku szkolenia kierowców, a nie J. B.. Nie jest możliwe ustalenie, czy data 11 lipca 2015 r. na oryginalnym dokumencie została przekreślona jedynie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych. Istotniejsze jest to, że adnotacje w tej karcie odnośnie dat szkolenia praktycznego zostały naniesione przez B. G., czego oskarżony nie kwestionował, a okoliczność tę potwierdzał także świadek R. P.. Twierdzenie skarżącego, że J. B. ukrył oryginał karty szkolenia nie jest niczym poparte.

Ad. 11

Nietrafny był zarzut obrazu art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. Wniosek dowodowy prokuratora o przeprowadzenie dowodu z wyroku Sądu

Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie (...)z dnia 12 sierpnia 2013 r. i Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze sygn. (...) z dnia 27 lutego 2014 r. na okoliczność właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia J. B. był niedopuszczalny, gdyż skazanie oskarżonego uległo zatarciu. Jak wynika nadto z aktualnej karty karnej oskarżony nie był karany, co pozwala na stwierdzenie, że nie wchodził on w konflikt z prawem. Okoliczności wskazywane we wniosku nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Przedłożony przez oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu odwoławczym protokół pokontrolny wraz z

załącznikami pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia. W sprawie niniejszej udowodniono, że adnotacje odnośnie dat naniesionych przez oskarżonego B. G. w karcie szkolenia R. P. nie odpowiadały rzeczywistemu stanowi faktycznemu. Pozostałe adnotacje zawarte we wzmiankowanym protokole nie dotyczyły zarzutów stawianych oskarżonym w niniejszym postępowaniu.

Ad. 12

O zmianie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kosztów sądowych i kosztów obrony oskarżonych z wyboru zdecydowały okoliczności wzięte pod uwagę przez Sąd Okręgowy z urzędu.

Wniosek		
<p>W _____ apelacji obrońcy oskarżonych:</p> <p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzutów przypisanych im w pkt I i IV części dyspozytywnej wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>W _____ apelacji prokuratora:</p> <p>2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lwówku Śląskim.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za _____ zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1 Wobec uznania zarzutów apelacji za chybione, brak było podstaw do</p>		

ZSTRZYGNIECIE

<p>5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcia z punktu II, III, V i VI</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego uniewinniające B. G. od czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i J. B. od czynów opisanych w punkcie III, VI i VII było prawidłowe i dlatego zaskarżony wyrok w tej części utrzymano w mocy.</p>		

<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>- w punkcie IV części dyspozytywnej uzupełnienie podstawy umorzenia o art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.;</p> <p>- w punkcie VII części dyspozytywnej stwierdzenie, że na podstawie art. 632 pkt 2 w części dotyczącej umorzenia postępowania koszty sądowe ponosi Skarb Państwa;</p> <p>- uchylenie rozstrzygnięcia z punktu VIII części dyspozytywnej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
	<p>Decyzja Sądu Rejonowego o umorzeniu postępowania wobec J. B. w pkt IV części</p>	

dyspozytywnej z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość jego czynu była prawidłowa; podstawę umorzenia należało uzupełnić o przepis art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

Wobec rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stwierdzono, że na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w części dotyczącej umorzenia postępowania koszty sądowe winien ponieść Skarb Państwa.

O zwrocie kosztów poniesionych przez B. G. i J. B. w związku z udziałem ich obrońcy w postępowaniu przed Sądem I instancji orzeczono na podstawie art. 630 k.p.k. i na podstawie § 11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat

	za czynności adwokackie w zw. z §15 ust. 3 tego Rozporządzenia.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwiężle o powodach uchylenia			
-----	-----		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
-----	-----		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach			

uchylenia i
umorzenia ze
wskazaniem
szczególnej
podstawy
prawnej
umorzenia

Kierunek
apelacji
wywiedzionej
przez obrońcę,
(co do winy
oskarżonych),
obligował Sąd
Okręgowy,
zgodnie z treścią
art. 447 §
1 k.p.k., do
całościowej
oceny
zaskarżonego
wyroku, a zatem
koniecznym było
przeanalizowanie
stopnia
szkodliwości
społecznej
przypisanych
oskarżonym
czynów.

O ile oskarżony
B. G. swoim
zachowaniem
wyczerpał
ustawowe
znamiona
przestępstwa z
art. 271 § 1
k.k., to jednak
zdaniem Sądu
Okręgowego –
biorąc pod
uwagę
całokształt
ujawnionych w
sprawie
okoliczności,

należało dojść do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości jego czynu był znikomy. W okolicznościach niniejszej sprawy, motywacja oskarżonego (biorąc pod uwagę treść i doniosłość prawną wystawionego dokumentu), uzasadniają przyjęcie, iż stopień czynu oskarżonego mieścił się w granicach znikomości, w rozumieniu art. 1 § 2 k.k., a tym samym nie stanowił przestępstwa. Wobec uznania, iż czyn oskarżonego charakteryzował się znikomym stopniem społecznej szkodliwości, postępowanie karne podlegało – zgodnie z treścią 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzeniu.

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.	-----
------	-------	--------------------------	-------

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i § 11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności	

	<p>adwokackie w zw. z §15 ust. 3 tego rozporządzenia Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych B. G. i J. B. kwoty po 2520 zł tytułem zwrotu kosztów obrony przed Sądem I instancji i orzekł, że wydatki związane z udziałem obrońcy w postępowaniu odwoławczym obciążają oskarżonych.</p>	
V.	<p>Zgodnie z treścią art. 624 § 1 k.p.k. sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.</p> <p>Mając na uwadze to, że oskarżenie</p>	

	<p>skierowane przeciwko J. B. i B. G. okazało się bezzasadne a w zakresie przypisanych im przestępstw umorzono postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., Sąd Okręgowy zwolnił obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej nieuwzględnienia apelacji ich obrońcy.</p> <p>Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. stwierdzono, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej nieuwzględnienia apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonych		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	prokurator

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonych	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana